

Begrundelse

Ivar Nørgaard (S):

Den 21. i denne måned havde dette ting en forespørgselsdebat, som endte med, at et flertal afviste regeringens forhandlingsresultat, den såkaldte EF-pakke, og opfordrede regeringen til at genoptage forhandlingerne.

Nu er Ministerrådsmødet forbi, og samtlige partier her i salen har derfor ment det rigtig at spørge statsministeren og udenrigsministeren, hvad resultatet af disse drøftelser er blevet.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Schlüter):

Det har i mange år været god skik og brug, at der var meget bred enighed om Danmarks markedspolitik og om Danmarks Europapolitik. Det var der i 1972, da vi trådte ind i EF – og det gjorde vi jo sammen med Storbritannien – og det har der også været i årene siden, hvor der under skiftende regeringer har været en loyal og positiv opposition, som nok har opfyldt en oppositions naturlige kritiske rolle, men gjort det på en sådan måde, at der ikke blev sat spørgsmålstegn ved Danmarks grundlæggende Europapolitik.

Efter regeringsskiftet i 1982 var det firklovreregeringens klare mål at fastholde denne brede opbakning bag Danmarks Europapolitik. Efterhånden som drøftelserne om EFs fremtid spidsede til, forstærkede regeringen sin indsats for at føre disse forhandlinger på en sådan måde, at socialdemokratiet og det radikale venstre kunne føle, at deres interesser og synspunkter blev tilgodeset bedst muligt.

Regeringen har til stadighed holdt folketingets markedsudvalg underrettet om udviklingen, og der har været adskillige debatter her i folketinget om EF i de sidste 3 år.

Regeringen har ved fastlæggelsen af den danske forhandlingsposition taget vidtgående hensyn og strakt sig overordentlig langt for at forme en Europapolitik, som burde kunne skabe bred tilslutning i det danske folketing. Vi har sikret os, at der ikke sker ændringer i kompetencefordelingen mellem EFs institutioner, netop som folketingets dagsordener af 28. maj 1984 og 23. maj 1985 kræver det.

Under forhandlingerne i regeringskonferencen og i bilaterale kontakter med de øvrige EF-lande har vi gjort det krystalklart, at Danmark ikke ville kunne tilslutte sig et forhandlingsresultat, som måtte indebære en sådan ændret kompetencefordeling og dermed ville være i modstrid med folketingets dagsordener.

Det foreliggende forhandlingsresultat fastholder utvetydigt kompetencefordelingen, som vi kender den nu, mellem Ministerrådet, Kommissionen og Europa-Parlamentet. Europa-Parlamentet får ikke lovgivningsbeføjelser. Europa-Parlamentet er fortsat alene en rådgivende institution.

Vi har sikret os, at forhandlingsresultatet ikke fører til yderligere suverænitetssafgivelse. Vi har – som folketingets dagsordener også foreskriver det – fastholdt, at Luxembourgforliget om vetoret i vitale spørgsmål skal stå ved magt. Vi har fremlagt forslag i regeringskonferencen for at løse problemerne om miljøbeskyttelse for derefter at udbygge EF-samarbejdet netop på de områder, som bl.a. er nævnt i folketingets dagsordener.

Alt dette har vi fået opfyldt. Vi har kæmpet for et forhandlingsresultat, som vi i lyset af socialdemokratiets traditionelle Europapolitik, socialdemokratiske udtalelser og socialdemokratiske holdninger måtte mene kunne få socialdemokratiets tilslutning til sidst.

Jeg har oprigtigt talt svært ved at komme i tanker om en anden sag, hvor en regering i Danmark i en sådan grad og med en sådan vægt har lagt sig i selen for at skaffe et resultat, som oppositionen kunne tiltræde, og det gjorde vi naturligvis, fordi vi ønskede en bred politisk tilslutning til forhandlingsresultatet til sidst.

Det socialdemokratiske nej, som blev besluttet den 13. januar, har regeringen ærligt talt svært ved at finde begrundelser for i det foreliggende forhandlingsresultat, men alligevel prøvede regeringen at gøre sagen til genstand for en ny behandling. Udenrigsministeren har gennemført en rundrejse til en række europæiske hovedstæder, og efterfølgende har udenrigsministeren rejst spørgsmålet på mødet mellem udenrigsministrene den 27. januar, altså i går.

De øvrige medlemslande finder nu – og det gælder dem alle – at forhandlingerne er udtømt, og det kan da heller ikke overraske. De har faktisk stået på i 3-4 år, og nu finder